

[Søren Olesen.]

Nu er det sådan, at de, der har fået del i de første statslån efter krigen, har haft en ret betydelig fordel og bliver ved at nyde denne fordel, til trods for at det senere byggeri er betydelig dyrere, og til trods for at disse ejendomme som følge af de billige rentevilkår er steget i pris. Derfor burde renten være fulgt med den prisudvikling, der har fundet sted. En sådan rentestigning sker kun ved ejerskifte, men jeg mener, at renten burde være fulgt med, således at de, som har fået statslån dengang, kom til at sidde på nogenlunde samme betingelser som de, der senere har fået statslån.

Tilskudsordningen kommer ejeren til gode, men virker naturligvis også til en billigørelse af lejen. Der er imidlertid her foreslået en yderligere støtte til nedbringelse af huslejen særlig med hensyn til børnerige familier. Naturligvis er familier med mange børn vanskeligt stillet i boligmæssig henseende, idet de helst skal have mere plads end en familie med få medlemmer, men jeg synes alligevel, det er et spørgsmål, om vi ikke skulle se at nå frem til en forenkling på dette område. Man tager i øjeblikket hensyn til de børnerige familier gennem skattelovgivningen, man har et børnetilskud, som udbetales direkte efter børneantallet, og man har hjælp til nedbringelse af huslejen, altså hjælp på tre forskellige områder, foruden at der også tages visse andre hensyn, f. eks. ved fastsættelse af sygekassegrænsen o. lign. Det er vanskeligt at få en oversigt over, hvad der ydes på denne måde, og en forenkling er tiltrængt. Det er min opfattelse, at man burde se at komme bort fra børnetilskuddet i den form, der her er foreslået, så at man kun på eet område, hvis man mener det nødvendigt, har en form for børnetilskud, hvorunder man samler såvel de lettelser, som gives gennem skattelovgivningen, som det børnetilskud i form af tilskud til nedbringelse af huslejen, som her er foreslået. Det vil være en forenkling, som vil gøre det hele lettere at overse.

Jeg skal slutte med at sige lidt om den udligningsafgift for fast ejendom, som er foreslået ved lovforslaget om en udligningsafgift. Under omtalen af disse lovforslag har man tit opereret med et begreb, som man kalder „fordyrelsen ved Koreakrigens indtræden“. Jeg synes ikke rigtig om dette udtryk; Koreakrigen er jo sluttet, og man må gå ud fra, at den prisstigning, der skete dengang, enten er faldet bort eller efterhånden vil falde bort.

Imidlertid er det rart at operere med forhold, som man kan sige de skiftende regeringer her i landet ikke har haft nogen indflydelse på; men jeg mener, at den prisstigning, der kom ved Koreakrigens indtræden, ikke først og fremmest skyldtes Koreakrigen, selvom denne naturligvis var medvirkende, men i høj grad skyldtes den devaluering, som man havde gennemført i 1949. Det var den, der slog igennem, da vi kom ind i 1950, og som så naturligvis blev forstærket ved Koreakrigens udbrud. Her er en af de synder, som de partier, der gennemførte devalueringen, naturligvis ikke så gerne vil høre tale om; men jeg mener, at det er denne regning, der nu præsenteres for os. Man kunne jo dog ikke tro, at man kunne gennemføre en devaluering, som villø ramme visse dele af befolkningen, uden at den også måtte medføre ret alvorlige økonomiske konsekvenser i retning af prisstigninger og forskydninger i formueforholdene her i landet.

Ud fra denne betragtning vil mit parti ikke helt afvise denne udligningsafgift på fast ejendom, idet der ved devalueringen netop skete dette, at besidderne af fast ejendom fik en fordel, medens de, som havde deres formue anbragt i værdipapirer og på anden måde, led et vist formuetab, man kan godt sige en formuenedskrivning. På samme måde blev forholdet mellem prioritets-haverne og skødehaverne forrykket, idet prioritets-haverens pant steg i værdi, kan man sige, medens hans rettighed blev forringet, og det blev lettere for skødehaveren at forrente prioriteten, der kom til at ud-